

Universitätsbibliothek Paderborn

**Homiliæ Adm. Illvstris Ac R.dissimi Domini D. Fr.
Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ
Episcopi Barbastrensis & Albarrazini Ord. FF.
Prædicatorum**

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, Anno M.DC.XLIX.

§.3. Verbum Dei semper nobis perfectius reddidit, quod à nobis sumpsit ad
Incarnationis mysterium: & ita nobis reddit in SS. Sacramento vitam
humanitatis perfectionem cum in illo nobis Dei vitam ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53084](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53084)

ae vni mortui: vitam esse noueris quidquid in illo later, quia vita est Panis, qui principium est ex quo omnia procedunt, quae vitam habent: etenim humanae naturae communicata sub his absconditae accidentibus, eam ipsa tribuit condigne Sacramentum accipientibus: Sicut misit me ueniens Pater, & qui manducant me uiuent propter me. Nam sub hoc epulo vitam suam abscondit, quae nostrae vitam infundat diuinam & spirituales.

Adiunge igitur huic Verbum caro factum est: quo vita significatur quam Verbum humanae naturae inspirauit per admirabilem illam unionem illud: Caro mea uere est cibus: ut carni huic creda & indigesta & quasi mortuae ad diuinam & spiritualia, incorporatam propter hoc quod tibi uerbis illis asserit: Accipite & comedite: Hoc est corpus meum, assumens & comedens, tibi ipsi incorpores, atque ita mediante hac carne & sanguine Christi, vitam alloquaris Deique ueniens hac uita diuina & supernaturali, opera perficias diuina & supernaturalia. Hoc sensu declarat hunc locum Theophilus: dicens: in quantum Deus sibi nostram in iuit carnem, sub ea diuinitatem occultauit, in tantum illa ipsius Dei uita uiuificatur. Et D. Thom. huic alludens expositionem illam assumit, uelut quoddam antecedens, ut totum hoc inferat quod in discursu laicus exposuimus: ita similiter carni suae copulando in SS. Sacrament. naturam communicantiam, hoc efficit, ut omnes ex hac unione eadem Dei uita uiuificentur.

§.3. Verbum Dei semper nobis perfectius reddidit, quod à nobis sumpsit ad Incarnationis mysterium: & ita nobis reddidit in SS. Sacramento vitam humanitatis perfectiorem eum in illo nobis Dei uitam largiatur.

11. **P**rosequamur praerogatiuas, quibus Christus Dominus nobis reddidit, quod de nobis assumpsit: illo conceptu caelesti quem nobis suggestit Doctor Angelicus, dum de diuinis disputat beneficijs nobis à Deo in hoc SS. Sacram. collatis, uelut melius illud efficiendo in in illorum testimonium, quidquid de nobis assumpsit, nobis illud reddidit. Sibi naturam nostram humanam assumpsit diuinae suae coniungens personae: non exiguo certe eam per hoc honore dignatus: an hic substituit?

nequaquam: quia haec omnia eo fecit animo, ut hominem diuinitatis suae redderet participem: Vagantur siquidem Dei filius, sua diuinitate uolens nos esse participes, nostram naturam assumpsit, ut homines Deos faceret, factus homo. Et quamuis homini uideretur hoc beneficio factum, quo naturam eius Deus sic honorauerat, ut illam à Deo non posset exigere, quam sibi assumpserat: nihilominus uoluit illam sibi retinere, sed illam uita Dei iam perfectiorem, diuinitate fulgentem conditionibus singulis nobis eam restituit in non leue nobis beneficium: nempe salutem nostram, vitam spirituales & diuinam, quam in hac eadem natura in cibum nostrum concessa nobis communicat: Et hoc insuper quod de nostro assumpsit, totum nobis conuulsi ad salutem.

Nihil à nobis unquam Deus poposcit, aut sumpsit nisi ut perfectius multo nobis id restitueret: Et bene sit uobis, & protulerit dies in Deut. 5. terra promissionis uestrae. Agit Spiritus S. de eo 33. quod petit Deus, & uult, ut nimirum omnibus diuinis eius praecipis obtemperemus, & agamus quidquid nobis praeeperit, & hoc ostendit in antecedentibus quibus Moysi praerogandem Probatur indicauit affectum quo desiderat ut praecipis eius obediamus: Quis det talem eos habere mentem, ut timeant me & custodiant uerba mea in Deut. 5. data mea in omni tempore. Primo uerbo seruentia sua testatur desideria: Quis det? Haec loquendi formula ardentissima declarat desideria, & anxietates quibus cor affligitur. Sic illas indicauit Dauid quibus tenebatur desiderio desiderans uas aquae de cisterna Bethleem: O si quis mihi daret potum aquae, de cisterna qua est in Bethleem: & similiter quibus affligebatur mortem deplorans Abshalon in peccato eiusque peccationem: Quis mihi tribuat, ut ego moriar pro te? Et haec eadem ostendit se habere desideria, ut eius uoluntatem exequamur. Quis det? Quid hoc Domine mi, quod inde tibi licet ex mea mandatorum tuorum obseruantia? Quid hoc: quod ego meam tibi resignem uoluntatem, ut de tua nunquam declinem, ut ardentem ita demonstres uoluntatem in te ex qua tibi tam exiguum euenit commodum?

Quaero Domine, numquid tu ille, qui nullius eges? numquid tu ille omnibus affectum plenius eum integra gaudeas bonorum omnium abundantia? Non sufficere hoc autem persuasum tibi sit, non hoc seu aliud à nobis Deus expostulat utpote illius indigus, tuaeque necessitati remedium in futurum illud sibi reuerans, handquam

D. Tho. Opus. 58.

1.

Christus nobis

melius reddidit.

quod à nobis sumpsit.

sumpsit.

Et hoc in-

super quod de nostro assumpsit, totum nobis con-

uulsi ad salutem.

Nihil à nobis unquam Deus poposcit, aut sumpsit nisi ut perfectius multo nobis id restitueret: Et bene sit uobis, & protulerit dies in Deut. 5.

terra promissionis uestrae. Agit Spiritus S. de eo 33.

quod petit Deus, & uult, ut nimirum omnibus diuinis eius praecipis obtemperemus, & agamus quidquid nobis praeeperit, & hoc ostendit in antecedentibus quibus Moysi praerogandem Probatur indicauit affectum quo desiderat ut praecipis eius obediamus: Quis det talem eos habere mentem, ut timeant me & custodiant uerba mea in Deut. 5.

data mea in omni tempore. Primo uerbo seruentia sua testatur desideria: Quis det? Haec loquendi formula ardentissima declarat desideria, & anxietates quibus cor affligitur. Sic illas indicauit Dauid quibus tenebatur desiderio desiderans uas aquae de cisterna Bethleem: O si quis mihi daret potum aquae, de cisterna qua est in Bethleem: & similiter quibus affligebatur mortem deplorans Abshalon in peccato eiusque peccationem: Quis mihi tribuat, ut ego moriar pro te? Et haec eadem ostendit se habere desideria, ut eius uoluntatem exequamur. Quis det? Quid hoc Domine mi, quod inde tibi licet ex mea mandatorum tuorum obseruantia? Quid hoc: quod ego meam tibi resignem uoluntatem, ut de tua nunquam declinem, ut ardentem ita demonstres uoluntatem in te ex qua tibi tam exiguum euenit commodum?

Quaero Domine, numquid tu ille, qui nullius eges? numquid tu ille omnibus affectum plenius eum integra gaudeas bonorum omnium abundantia? Non sufficere hoc autem persuasum tibi sit, non hoc seu aliud à nobis Deus expostulat utpote illius indigus, tuaeque necessitati remedium in futurum illud sibi reuerans, handquam

quam

33.

1. Reg. 12.

33.

Quis det? Quid hoc Domine mi, quod inde tibi licet ex mea mandatorum tuorum obseruantia? Quid hoc: quod ego meam tibi resignem uoluntatem, ut de tua nunquam declinem, ut ardentem ita demonstres uoluntatem in te ex qua tibi tam exiguum euenit commodum?

Quaero Domine, numquid tu ille, qui nullius eges? numquid tu ille omnibus affectum plenius eum integra gaudeas bonorum omnium abundantia? Non sufficere hoc autem persuasum tibi sit, non hoc seu aliud à nobis Deus expostulat utpote illius indigus, tuaeque necessitati remedium in futurum illud sibi reuerans, handquam

quam

33.

quam

quam: sed ut nobis per illud hominum confes-
 rat eminentius illud in seipso perfectius efficiens,
 nobis postmodum redditurus: *Et bene sit vobis,*
 in commodum nostrum. Rogat te Deus ut ani-
 mam tuam illi tradas, ut bene tibi sit ut gratiam
 suam tibi largiatur, & hoc modo divi em illam
 hoc thesauro possideas. Cor tuum requirit, ut be-
 ne sit tibi ut illud amore suo repleat, & ita illud
 habeas excellenti adeo plenitudine adornatum.
 Intellectum tuum petit, ut bene sit tibi, ut illum
 divina sua luce illuminet, si que aptius disposi-
 tus, ad divinorum mysteriorum cognitionem.
 Team efflagitat voluntatem, ut bene sit tibi: ut
 illam Deo tradens extollas eam ad supernorum
 inclinationem, quales sunt bona divina, & ita il-
 lam recipias meliorem quiete & tranquillitate
 letantem quam tibi horum bonorum gaudium
 infundet. Eleemosynam tuam quærit in paupe-
 re, ut bene sit tibi, quatenus illam tibi duplicatam
 restituar, cumulatione te misericordia remunera-
 ras. Opera tua bona desiderat ut bene sit tibi,
 eaque premio compensata remittat non infu-
 sionem quam gloria sua æternæque beatitudine.

III.
 Et eo fine
 naturam
 nostram
 assumpsit.

Et igitur animo nostra Deus exposcit, atque
 idcirco nostram assumpsit humanitatem, eam
 corpus, carnem, animam: quia per illam opera-
 turus erat maximum nostrum bonum, nostram
 scilicet redemptionem, in se nostra suscipi-
 ns peccata, pro illis deprecatur, & satisfaciens, pec-
 naque tolerans, quas nos pro ipsis meriti era-
 mus; & cum illud in propria non posset natura
 sua divina perficere: hæc enim in se orare non
 poterat, non supplicare, cum inferior non sit, nec
 pati, nec afflictiones penarumque sustinere, nec in
 Cruce mori, cum sit impassibilis, immortalis &
 æterna: ad hoc nostram assumpsit: est enim pro-
 prium subiectum laborum, penarum & mortis;
 ut dum illas petrasse, atque in nostra patitur
 natura, ipsa nostra absolueret libera quantum ad
 sufficientiam obligationis, qua cunctis hæc ten-
 nebatur afflictionibus, penarumque culpis nostris
 condignis, & vitam acciperet quam propter illas
 amiserat.

13
 1. Cor. 2.
 24.
 IV.
 Probatur
 ex D. Pe-
 tro.

Hoc primicerius Apostoli Gregis D. Petrus
 indicavit divinis hæc verbis: *Peccata nostra ipse
 pertulit in corpore nostro super lignum, ut peccata
 mortis iusticie vinamus, cuius luore sanati estis.*
 Peccata nostra vitam gratiæ spirituales nobis
 ademerant, eratque natura nostra humana mor-
 tua in ordine ad eius opera. Ut nos igitur ab
 illis liberaremur penis, quæ hanc nobis mana-
 runt ut pateremur, ipse eas in se assumpsit, in na-

tura humana, quam sibi in illum suam con-
 lauit, ut eam postmodum nobis restitueret, sua
 spiritali ac divina, quæ illi decrat, a totam.
 Ni fallor meminit visionis illius ostense D.
 Petro Casareo. Illam appolite describit D. Luc.
 hoc modo, Ascendit D. Petrus in superiora do-
 mus in qua hospitium habebat, ut tante quietus
 oraret circa horam sextam. Et orationi interitus
 vehementiori in mentis rapitur excessum, ut
 detque aperiri calum & inde devotum linum
 magnum, & mundum: *Linum magnum, in quo de
 erant omnia quadrupedia & serpenta terra, & co-
 volatilia cali: & quamprimum hoc D. Petrus trans-
 intuetur, ecce vox de celo ruit: Surge Petre, acci-
 de & manduca.* Eia Petre manduca & comede
 hæc quæ vides, animalia. Hæc Dominus tui, sit
 D. Petrus à tali malo libera me Domine: partem
 quia hæc omnia animalia divina tua lege re-
 probatur ut immunda, nec tale quid vocem
 comedi: partem quia hæc animalia mortua
 sunt quorum veneno vita mihi iostaur, & hoc,
 sic mihi persuadeo, nequaquam tu Domine de-
 sideras: *Absti Domine, quia nunquam manducavi
 omne commune aut immundum.* Non hoc te Pe-
 tre affligat, ita Dominus, linum enim adeo pu-
 rum est & mundum ut virtute sua ac puritate
 possit omnem tollere immunditiam, & horum
 animalium veneno, quo illud infecit, me-
 deri: *Quod Deus purificavit, tu me commutaveris.*

Papæ, quæ tanta mysteria! sed hoc argumeto
 nostro maxime convenit quod ponderat Gloriam
 interlin. Linum hoc purissimum humanita-
 tem denotat mundissimam, quam Dei filius as-
 sumpsit, quæ de celo descendit, non quod ibi
 formata fuerit aut de parte aliqua cæli compo-
 sita, ut nonnulli malevoli mentuntur hæretici,
 sed quod cælesti coarctu fuerit virtute, & operis
 Spiritus S. in tertia ventris purissimi, ex limo
 limpido & incorrupto mundissimi sanguinis vis-
 cerum Mariæ cælestis Imperatricis. Illam igitur
 Deus assumpsit, non ut sibi eam servaret, sed ut
 in eam omnia venenosa congregaret anima
 nostrorum peccatorum, in illam omnes con-
 scientiarum penas, quas pro illis merueramus: *Propter ista
 in eo iniquitatis omnium nostrum.* In illa ergo omnia
 nostra recolegit crimina: ut eius munditia nos
 ab eis purificaremur: & postquam in illa pro
 omnibus satisfecit, ita ut nulli illi mercedis pro
 hoc ab aliquo solueretur: *Qui peccatum non ser-
 vavit, nec inventus est dolus in ore eius: Ex vivoque
 quam habuit ad puritatem personæ infinitam,
 cui vita erat, cum satisfecisset, mundior evasit.*
 1711

ipfis stellis : atque hac puritate insignem, & ita perfecte completam nobis illam vult tradere in SS. Sacramento: quatenus ea quae iam ex se fordida erant: & execrabilia, absque omni vitali spiritali gratia, propter peccata nostra, vniuersa in vero diuino per eminentem illam gratiam hypostaticam vnionis, in finem habeat puritatem, sanctitatem & vitam non aliter quam ipsius Dei: atque hac eadem natura tam perfecta, & gratiarum abundantia adornata nobis ab ipso testimur in SS. Sacramento, postquam in ipsa nobis in finem contulerat beneficia & misericordias praestiterat plane caelestes: vt cum illo participes reddamur eiusdem vitae diuinae quam nobis per vnionem communicauit: hoc quippe Christus indicat: *Sicut memisti vniuersi Patres, & ego vniuersi propter Patrem, & qui manducant me, vniuersi propter me.*

Modo patet, quam sapienter vereque dixerit, vt expendimus, D. Tho. etiam rationes allegas mirabilis institutionis huius SS. Sacramenti, hanc vnam producit: vt nobis ad salutem redderet multo perfectius ac nobilissimum id quod de nobis assumpserat: *Hoc quod de nostro assumpserit, totum nobis contulit ad salutem.* Verum est, multa à nobis mutauit eorum, quibus nostrum operatus est salutem, nouimus enim quod descendens de caelo nostram assumpserit humanitatem, carnem & sanguinem, in qua redemptionis nostrae opus exercuit: & quia illam ad haec opera erat assumpserat, ideo de illa se iactat & velut de veste cultiori gloriatur, quia formosus adeo cunctis apparuit, vt de illo protopater eius Dauid eccinerit: *Speciosus forma praesentis hominum:* quoniam quia veste hac ita resplenduit, vt spinor Ecclesiam sanctificat, vt filiae eius prodeant illum inspecturae, velut qui gloria & honore decoratus ad pompam procedit: *Veni & vide te Regem Salomonem in diademate, quo coronauit eum mater sua in die desponsationis suae:* quae verba pene omnes SS. PP. interpretantur de humanitate, quam sibi Deus desponsauit ipso die incarnationis suae: quandoquidem illa ludus velut ornamento praecelentiori prodierit in mundum propter excellentiam, quam in operibus seruaret, quae in illa erat perfectus adeo sublimis, & admiranda.

Licet autem hac humanitate velut ornamento illustretur naturam, non illam tamen sibi retinuit, nam totam nobis restituit nobis ad salutem multo digniorem: licet enim nostra humanitas ex se & per se parua valeat virtute, nec etiam

caro nostra, teste Aposto. quidquam habeat boni cum ipsa malorum nostrorum & mortis origo fuerit, secundum id quod per illam peccatum contrahimus originale, & sumus filij Adae, atque ab ipsa & per ipsam appetitus nascantur rebelles motusque inordinati perpetuo spiritum bello impugnant: *Cara concupiscit aduersus spiritum.* Nihilominus hanc eandem naturam assumit sibi Verbum Dei sibi que vniuersi personaliter vnione hypostatica, atque ex illa vnione ei accedit tantus perfectionum diuinarum cumulus, vt vitam habeat Dei, esse Dei, actiones Dei, opera Dei, Deique magnitudinem & dignitatem, quibus purificata & ab omnibus illis imperfectionibus emundata, quibus ex se scedabatur, & ita perfecta reddita, exalque ipsis purior, ipsis Seraphim sanctior, plena gratijs, & earum effluua fons, omnigenis ornata virtutibus, operibus praesulgens sanctissimis, vita fruens beata, caro iam deificata, ipsis Angelis spiritalior, hoc modo disposita nobis remittitur: facitque Deus, vt ita nostra sit, & vniuersi cuiusque, vt illam comedamus, nobis incorporemus, ac per hoc vitam diuinam consequamur, quam illi Deus in hac ineffabili vnione communicauit.

Nonnumquam se Christus api comparat multis de causis, sed potissimum in opere eius principali, ex quo à Spiritu S. commendatur. Ingreditur apis hortum tuum, & floribus infidet purioribus ac fecundioribus, atque ex eis rorem sibi colligit: videsis iuste posse conquiri quod tibi quod tuum est auferat, hortoque tuo crescit. Verumtamen nulla tibi iustae querelae ratio suppetit, imo potius gratitudinis: quia id ipsum quod ex horto tuo tuncque sumit floribus tibi reddit multo perfectius: rorem colligit indigestum: qui aliud non est quam mollis aqua, nullius tibi commodi, & hanc sibi incorporat, suoque digerit stomacho, & ita nobilitat, vt illum coagulet & mel reddat dulcissimum, atque in hac dispositione ipsius praerogatiuis decoratum tibi restituit in alueario, vt omnes hominum intellectus rapiat in admirationem artis eius industria, quae mel composit fauisque distinguit, vt hanc imitari non possint primi & quidem expertissimi artifices.

Hoc effecit opus apis illa diuina. Christus Dominus: descendens enim in hortum huius mundi infedit flori formosissimo ac purissimo viscerum Virginis Mariae: ex illa rorem collegit carnis suae purissimae, camque ita sibi incorporauit, vt diuinam effecit: & eo usque subleuauit: vt diuinam essentiae consors fieret: *In quo inuabitur*

Ro. 7. 18.
VIII.
Humane naturae
Gal. 5. 17.
Christo.

Eccl. 11. 3.
IX.
Idcirco
Christus
api comparatur.

V.
Et
vires
de
lone
con
form
ad

VII.
Humani
tas
Cher
sto
vestis
fuit
glo
ria.

Mal. 4.

Gen. 3. 11

1. 14
vi.
1. 20
Sanc
to 200
1. 21

Colof. 2. 9. inhabitat omnis plenitudo diuinitatis corporaliter, illam admirabiliter conuocit, & ita subleuauit, ut vere esset caro deificata: proutera huic SS. humanitati tot tantaque communicat dona gratia: & gloria, ut ipsa sola nectum plura possideat, quam omnes Angeli, sed eam insuper omnium potum creat originem: De cuius plenitudine nos omnes accepimus. Itaque eam ita praparatam, tot thesauris ditatam, tam eminentibus superis que donis ornaram, nobis restituit factam mel gratiarum suauissimum in aluacato caelesti SS. Sacramenti, opere adeo artificioso & admirando, ut nec supremorum Seraphim intellectus modum eius queant comprehendere. Deinde hæc eadem natura ita ditata, ipsaque Dei uita uiuificata nec non per illam uiuens: sicut misit me uiuens Pater, & ego uiuo propter Patrem: etiam nobis singulis eandem tribuit uitam, ut ita per illam uiuentes in operibus ipsa se exerceat spiritualibus, que procedunt uelut de principio uitæ spiritualis gratia: Et qui manducat me uiuet propter me.

§. 4. Adest Deus in SS. Sacramento uelut in throno solis: ex illo namque singulis uitam infundit, & quidquid boni in hominibus esse commendatur.

15 **P**ropheta Regius Redemptorem nostrum perpendit uelut in throno residentem misericordiarum, in SS. Sacramento: hic etenim Deus eorum potentius ostendit magnitudinem, & quam excellentes in illo recipiamus attendens, eas illustrat ac mystico celebrat cantico: *Ps. 88. 1. Misericordias Domini in æternum cantabo.* Tunc illo psalmo literaliter loquitur de Christo, qui uelut Rex terræ supremus suam ostendit maiestatem & magnitudinem, non more Regum terrestrium, suorum subditorum impendio, à singulis eorum sumendo ea quibus indigent ad suam exaltationem, sed eam manifestando dum eis præstat misericordias, & bona largitur quæcumque possident. Thronus autem in quo Christus Dominus suam potissimum ostendit celsitudinem, est SS. Sacramentum: unde ad huius confirmationem de throno loquitur in quo Christum contemplantur misericordie suæ præstantiam manifestantem qui thronus erat ut thronus solis, in quo se Deus exhibet benefactorem multo liberaliorem, & effusiuorem ad maiorem fidelium salutem, quam in reliquis mysterijs. Quando ergo ex infinito bo-

no nihil amplius esset quod nobis in eo communicat, quam uita quam nobis largitur, sufficiens hoc argumentum esset, quod ut thronus solis, de quo cecimus *Thronus eius sicut sol in conspectu meo.* Erit thronus seu sedes Christi ut sol: sedes seu thronus illustratissimi Regis ille est in quo patentius suam exponit dignitatem ac maiestatem. Sæpe diximus in SS. Sacramento maxime splendescere omnipotentiam suam, iustitiam & misericordiam Dei, quibusque sua propria supremæ eius maiestatis ac dignitatis expressis: quocirca dicitur: *Thronus SS. Sacramenti, in quo Deus manifestus suam patet maiestatem, erit iustitiam in conspectu eius.* Sol est uelut omnium creatorum Rex, quod ut talem Deus in celo statuit: quale est regnum solis: nulliter in mundo regnat? Fortitan non accipit bonum creaturatum, super quos radiorum potestatis suæ, splendoris & caloris immittit? Nequaquam: sed illis largitur quicquid in illis perfectum laudatur, & clarius in illis manifestatur. Luna tribuit pulchritudinem, stellis locum, terra virtutes producenti in absconditis suis uenis aurum, argentum & alia pretiosa metalla: campis germinandi plantar & herbar, communicat arboribus uitam, & uirtutem proferendi fructus tum sapientissimos tum tenerimos: aquis generandi pisces, floribus ut exaltantur uenustissimi & odore gratissimissimi ut ipse nec atomum quidem ab his accipiat: creaturis: nulla tamen est, que non ab illo recipiat quicquid boni habet: hoc enim intellego dixisse Dauid: *Nec est quis se abscondat à calore eius.* Talis est diuinus ille thronus SS. Sacramenti, hæcque ea gloria qua se gloriosum ostendit & magnificentum. Ego claritatem ab hominibus non accipio. Gloriam illustrationis suæ ac splendoris ab hominibus non emendicat, nec est in ipso aliquid perfectio seu excellentia ab eis participata, Christus nec uirtus aliqua aut res alicuius momenti, quod ab ipsis mutauit: hoc etenim terrenis Regibus proprium est, qui ad throni suæ maiestatis subcimentum necesse habent à suis recipere subditis diuitias terrenaque bona, quibus ipsis succurrunt & adiuuant ad maiorem potestatem eorum magnificentiam: ipsi quippe hæc ex se non habent, unde subditi eorum fulciant & sustentant thronum.

Porro Christi Domini nostri thronus in hoc SS. Sacramento de se adeo illustris est, splendens & magnificus, ut ablit omnino quod ab hominibus aliquam maiestatis suæ partem accipiat: imo uero totum illis confer quicquid boni

I.
Thronus
Christi
est SS.
Sacramentum.